

Declaració del Col·lectiu Revolució Permanent

Per l'alliberament d'Iraq i Afganistan Per la derrota de l'imperialisme en qualsevol part del món Unitat de tots els treballadors contra el terrorisme cec

El 7 de juliol, quatre explosions en tres línies de metro i un autobús de Londres van matar a 56 persones i van ferir a diverses desenes. Segons les informacions oficials, els atemptats van ser comesos, de forma imprevisible, per joves homes que se autoimmolaren en els mateixos atemptats, quatre britànics provenint de famílies immigrants de Pakistan i Jamaica. Nombrosos diferents comunicats van reivindicar aqueixos atemptats. No obstant, tots es reclamaven de la nebulosa islamista Al Qaeda i exigien l'evacuació d'Iraq pel Regne Unit.

Els majors terroristes són Bush, Blair, Chirac, Putin i Sharon. Però els atemptats de Londres no es van dirigir contra ells, sinó contra la classe social capaç de posar fi a la intervenció a Iraq, a la dominació imperialista d'algunes potències sobre la resta del món i capaç de derrocar el capitalisme mundial. Els comunistes condemnem per això els atemptats de Londres i el terrorisme cec en general.

Els bolxevics no rebutgen, no obstant, tota violència. Que els treballadors i oprimits es facen càrrec de la seua pròpia defensa contra la policia, exèrcit, esquiroles, feixistes, és legítim; també ho és la presa del poder per la classe obrera (insurrecció); també la guerra del poder obrer contra la contrarevolució interna i les intervencions estrangeres (dictadura del proletariat)...

Els dirigents polítics i militars de les potències imperialistes sempre han aterrit al món

Contràriament al que afirma Bush, o el seu lacai Tony Blair, els atemptats van provar la seua incapacitat per a eliminar aquesta forma de terrorisme. Al contrari, l'alimenten permanentment amb una política que es deriva de la dominació de les potències imperialistes sobre el conjunt del planeta.

Històricament els grans estats d'Amèrica i Europa han practicat l'esclavitud. Tots els imperis colonials van ser construïts per mitjà de brutals conquestes i massacres, sent mantinguts fins a la segona meitat del segle XX per Gran Bretanya, França, Japó, Bèlgica, Països Baixos, Portugal, Espanya, Itàlia i Alemanya, gràcies al recurrent recurs al terror contra els pobles

d'Àsia i Àfrica. Els Estats Units es van apoderar de part de Mèxic i han intervingut en múltiples ocasions en la resta del continent i en el món sencer.

Si es denomina com a terrorisme als actes militars contra civils desarmats per a aconseguir objectius polítics, en aquest cas la bomba atòmica que l'imperialisme nord-americà va emprar per a obligar a cedir al seu rival japonès, fa ara 60 anys, o els bombardejos sobre Dresden i Guernica van ser actes de terrorisme de molta major envergadura: 140.000 habitants d'Hiroshima van ser morts. Els terroristes de Londres han sacrificat les seues vides, els terroristes d'Hiroshima i Nagasaki no van córrer cap risc i han fruit, després d'aquest crim, d'una plàcida vida.

Totes les potències imperialistes (entre elles Estats Units, França i Gran Bretanya) han alimentat l'animadversió dels àrabs i musulmans del món sencer a causa del seu suport a la fundació d'Israel, que va nàixer del terrorisme contra els habitants àrabs (en la seua major part musulmans) de Palestina, expulsant-los per la força i per milions del seu país d'origen. L'Estat d'Israel fa hui en dia als àrabs israelians ciutadans de segona classe i practica el terror militar contra les masses de Cisjordània i Gaza.

Totes les potències imperialistes (incloses França i Alemanya) provoquen en el món el ressentiment de tots els oprimits, a causa de la seua ocupació d'Afganistan. L'estat britànic i el nord-americà han acumulat l'odi gràcies a la invasió d'Iraq amb el pretext d'inexistents llaços del règim del seu antic còmplice Hussein amb Al Qaeda i la, també fictícia, possessió d' 'armes de destrucció massiva'. L'exèrcit nord-americà, amb l'ajuda de l'exèrcit britànic, va destruir Faluya al novembre del 2004, matant de pas a centenars de civils que no havien fugit de la ciutat. L'exèrcit i els serveis secrets nord-americans detenen arbitràriament milers de presoners capturats durant les seues expedicions colonials en els seus camps de concentració d'Afganistan, Iraq i Cuba. Aquests detinguts es veuen sotmesos, a més, a humiliacions i tortures.

Malgrat les seues proclames democràtiques, tots els estats capitalistes dominants (Estats Units, Japó, Alemanya, França, Gran Bretanya...) practiquen davall diverses formes la xenofòbia i la persecució d'immigrants, inclús la discriminació i el racisme contra els seus descendents (o els dels antics esclaus). L'atur i les persecucions policials exasperen la joventut negra, àrab, pakistaní, turca... dels Estats Units i Europa Occidental. Gran Bretanya, com la resta, concentra els seus ciutadans més pobres en guetos i, a causa de la seua política 'antiterrorista', alimenta la sospita contra tots els musulmans.

No al "dret a disparar" per a la policia! Retirada immediata de les tropes britàniques d'Iraq! A baix el govern burgès de Blair! Per un govern obrer en Gran Bretanya!

El 22 de juliol la policia britànica va assassinar de set tirs en el cap a un jove treballador brasiler que no tenia res a veure amb els atemptats. L'alcalde de Londres, el laborista d'esquerra Ken Livingstone, organitzador del Fòrum Social europeu d'octubre del 2004, va refusar condemnar l'assassinat del brasiler per la policia. Aquest atropell és el resultat del "dret a disparar" acordat a la policia molt abans dels atemptats, igual que el govern laborista de Tony Blair havia retallat les llibertats democràtiques abans, com l'obligació d'un carnet d'identitat: "Terrorism Act" de 2000, "Anti-Terrorism Crime and Security Act" de 2001, "Prevention of Terrorism Act" de 2005...

Des de 1997, Tony Blair gestiona lleialment el capitalisme britànic al front de l'estat monàrquic del Regne Unit. En el pla interior, Blair i el seu ministre d'economia Brown han mantingut totes les mesures de Thatcher, entre elles les disposicions antivaga i les privatitzacions, han rebaixat els impostos sobre els rics i patrons, han començat la privatització dels hospitals i de l'ensenyament públic, desmantellat el sistema de lloguers socials, etc.

El govern Blair no ha cessat de restringir la immigració, també la dels refugiats que busquen asil en una de les més velles democràcies burgeses: "Immigration and Asylum Act" de 2004. Igual que els governs del Partit Conservador (el principal partit burgès), els governs del Partit laborista (el partit tradicional de la classe obrera) sempre han gestionat un exèrcit pletòric, bases militars en l'estranger, serveis secrets que practiquen el terrorisme i la tortura a Irlanda i altres llocs. Igual que els conservadors, els laboristes han ocupat la part nord d'Irlanda. Al fil d'aquesta tradició social-imperialista, el govern Blair va subministrar tropes per a les intervencions a Bòsnia, Afganistan i Iraq.

La tasca immediata de la classe obrera de Gran Bretanya és impedir les intervencions del seu imperialisme, bloquejar l'ofensiva capitalista continuada després de Thatcher i derrocar l'actual govern burgès. Els militants obrers, sindicalistes, laboristes, revolucionaris, han de trencar amb el govern de Blair i endinsar-se en la via d'un govern obrer que donarà satisfacció a les reivindicacions dels treballadors, tendirà la mà als pobles oprimits, sense por d'expropiar els grans grups capitalistes. Per a això, serà necessari que l'avantguarda constituïska un partit revolucionari de tipus bolxevic a escala de tota Gran Bretanya, en relació amb els treballadors conscients dels altres països d'Europa i del món.

Els retrocessos de la classe obrera a escala mundial han reforçat en totes parts l'obscurantisme i el clericalisme

La traïció a l'onada revolucionària dels anys seixanta i setanta pels corrents nacionalistes xicotets burgesos, per les direccions sindicals corrompudes, pels partits socialdemòcrates i pels stalinistes versió Moscou o Pequín, ha permès la burgesia mundial de reprendre l'ofensiva. En Gran Bretanya, Thatcher va aconseguir, gràcies a la complicitat del Partit Laborista i de la direcció de les TUC, vèncer la vaga dels miners de 1983-84. La retirada del proletariat mundial es va accelerar amb la desaparició de l'URSS en 1991 i la consegüent restauració del capitalisme a Rússia.

La prorroga que ha rebut el capitalisme no li assegura cap futur, condemna la humanitat a la destrucció del seu medi ambient, a les crisis econòmiques i a les guerres.

La burgesia s'ha convertit, des de fa ja temps, en una classe reaccionària. Globalment ha renunciat a l'anticlericalisme de què es va servir quan lluitava contra la monarquia. En totes parts tendeix a caure en l'obscurantisme i recorre cada vegada més sovint a l'opi de la religió que sempre va servir per a legitimar l'explotació i la dominació d'una minoria de la societat sobre la resta, des de molt abans de l'aparició del capitalisme. Els dirigents dels països més avançats pregonen les creences religioses. Bush pretén estar guiat pel seu Déu i va anunciar la guerra contra Iraq com una Croada.

La restauració del capitalisme a Rússia i en l'Europa de l'Est ha significat el restabliment de les diferents Esglésies cristianes, ortodoxa i catòlica, amb intromissions en el sistema escolar, atemptats contra els drets de la dona, de contracepció i avortament i, inclús, la instauració de

religions d'estat. En els països dominats, els partits nacionalistes burgesos amb pretensions 'socialistes' han cedit terreny als nacionalistes burgesos amb un discurs religiós.

Les esglésies cristianes han exercit un paper en l'ofensiva de l'imperialisme des dels anys 1980. L'Església Catòlica i les esglésies protestants van contindre, sota el pontificat de Wojtyła des del 1978 al 2005, l'ascens de la revolució política contra la burocràcia a Europa central i han contribuït a la restauració del capitalisme. A Polònia, com a conseqüència del rebuig a la burocràcia i de la destrucció de la IV Internacional, l'Església Catòlica va dirigir el sindicat Solidaritat. A Alemanya, les esglésies protestants han controlat les manifestacions i fet tot el que es pugui per a facilitar l'absorció de la RDA per l'imperialisme alemany. El Papa Benet XVI acaba d'inaugurar el seu regnat amb un esdeveniment massiu en el seu país d'origen amb diners de la Comissió Europea.

A Algèria, la dictadura del FLN ha alimentat a l'islamisme per a desviar la lluita de la classe obrera i, en conseqüència, ha reforçat l'opressió sobre les dones amb el Codi de família de 1984. A Àfrica del Sud, l'Església Anglicana es va encarregar d'organitzar la reconciliació de les masses negres amb els botxins de l'*apartheid*. A Brasil, el Partit dels Treballadors ha sigut infiltrat, des del seu naixement, pel clero catòlic. La religió emboteix les masses, deixades sense perspectiva revolucionària, en un consol il·lusori. En els països dominants, si els joves oprimits no troben el camí de la revolució social, es tornen sensibles als discursos identitaris, incloent els més reaccionaris, aquells que tenen com a base la religió. En els barris populars del Magrib, en els camps de refugiats palestins, etc., els islamistes conquisten una base social subministrant ajuda a la població empobrida pel capitalisme gràcies als fons provenint d'Àrabia Saudita i d'Iran. En els països dominats, davant de la falta d'un partit revolucionari, si el proletariat no es posa al capdavant de l'emancipació nacional, si no pren el lloc de les direccions nacionalistes burgeses laiques, el lloc està lliure per als corrents burgesos clericals que estan entre els pitjors enemics del proletariat, les dones, la joventut i les minories nacionals o religioses.

Tot això reforça la reacció a escala mundial: rebuig de la profilaxi contra la SIDA per tots els caps religiosos en el món sencer, lapidacions de dones i condemna als homosexuals en determinats països d'Amèrica, Àsia i Àfrica, atacs cristians contra els centres que practiquen l'avortament a Europa i Estats Units, multiplicació de les agressions contra les minories cristiana, budista, musulmana... en l'Orient Pròxim i en l'Extrem Orient.

Tota religió és opressora, defèn la propietat privada i l'estat burgès

Per als promotors dels atemptats de Londres, aquests no tenien per funció derrocar l'ordre capitalista sinó ordenar-lo fent pressió sobre els governs de les potències imperialistes.

Alguns corrents polítics burgesos es proclamen d'entrada com internacionals: tercermundisme, latinoamericanisme, panarabisme, certs islamistes pretenen representar al conjunt dels 'creients' contra els 'infidels'. Però com la classe burgesa és nacional, com els senyors només tenen una base local, les seues expressions polítiques no poden tindre un caràcter internacional. Així, siga quina siga la seua demagògia populista inicial, tots els partits antiimperialistes de les classes dominants, siguen laics o clericals, demostren plenament el seu compromís amb la propietat privada i l'estat burgès en el moment del seu accés al poder.

Això els porta a l'abandó de totes les seues pretensions internacionalistes, a la contrarevolució interna i, finalment, a la capitulació davant de l'imperialisme. I això perquè l'única possibilitat de lluitar realment contra la dominació imperialista resideix en la mobilització armada de les masses obreres, plebees i llauradores que s'enfronten així amb els posseïdors locals, com ho van fer durant la revolució xinesa o la cubana, encara que davall l'estratègia populista guerrillerista de les seues direccions.

El nasserisme egipci i el FLN algerià així ho van demostrar; el Baas sirianà, el govern turc i el règim iranià ho demostren; el mateix ocorrerà amb l'Hamàs palestí i l'Hezbollah libanès... que, d'altra banda, acaba d'entrar en un govern amb tots els partits burgesos de Líban, entre els quals els exterminadors dels refugiats palestins desarmats en 1982. Allí on pot, Hamàs agreuja, a més a més, l'opressió de les dones palestines i persegueix els palestins ateus o cristians.

En Iran en 1953, a Iraq en 1958, a Indonèsia en 1965 i a Afganistan en 1979, els islamistes han estat al servei de l'imperialisme

L'imperialisme britànic i l'imperialisme nord-americà han comptat, durant decennis, amb els corrents polítics més reaccionàries dels països dominats, d'entre elles amb els islamistes del 'imperi de les Índies', d'Aràbia, Iran, Indonèsia, Afganistan..., contra qualsevol amenaça de revolució socialista i inclús contra els règims nacionalistes que intentaven alliberar-se de la seua influència. A Algèria, els serveis secrets nord-americans van traficar amb el FIS per a debilitar a l'imperialisme francès que es recolzava en la dictadura del FLN.

Estats amb constitució musulmana, com Aràbia Saudita o Pakistan, torturen els presoners que els lliura la CIA després de la seua captura a Afganistan i Iraq.

En el cas Del Qaeda, tot el món sap que la xarxa del capitalista Saudita Ben Laden va ser creada amb l'ajuda dels serveis secrets nord-americans i pakistanesos (CIA i ISI) contra el règim laic, inclús abans de la intervenció de l'URSS, per a restablir l'autoritat dels imants i caps tribals sobre Afganistan. De 1978 a 1989, els mitjans de comunicació dels Estats Units i Europa anomenaven aquests reaccionaris 'resistents' i 'combatents per llibertat'. Només després dels atemptats de Nova York els mitjans de comunicació capitalistes, els ideòlegs burgesos i els partits reformistes han descobert l'opressió de les dones pel règim dels talibans i van començar a presentar el seu rival, cap feudal i musulmà Massoud, com un 'demòcrata'. Hui en dia, en l'Afganistan ocupat, la seua constitució és clerical i les seues dones continuen cobertes amb el burka.

Si Ben Laden es va tornar contra el seu antic amo, les arrels socials Del Qaeda, la seua ideologia i els seus mètodes polítics, entre els quals el terrorisme cec, no han canviat.

Els marxistes prenen partit a favor dels oprimits i del reconeixement del seu dret a armar-se. Si no promouen els atemptats contra els grans patrons, els dirigents polítics burgesos i els generals, com els que van ser realitzats a finals del segle XX per l'IRA, ETA, el RAF, les BR, AD... és perquè són contraproductes, perquè allunyen el moment de l'autoempancipació del proletariat. A més, aquestes accions són propícies a les manipulacions de la policia i dels serveis secrets.

Atacar la població civil per a vèncer ha sigut una pràctica dels exèrcits colonials europeus, de tots els exèrcits durant el conflicte entre imperialismes en les dues guerres mundials, dels

fundadors d'Israel i inclús dels nacionalistes xicotet burgesos (ETA i IRA s'han lliurat a ella en alguns moments).

Però els atemptats de Londres no s'assemblen a accions de la guerrilla antiimperialista, ja que no estaven dirigits, en cap cas, contra objectius militars, ni tampoc s'assemblen al terrorisme individual, ja que les víctimes no són en absolut responsables polítiques de la invasió i ocupació d'Afganistan i Iraq (o de Costa d'Ivori i d'Haití). En el mateix moment, el Primer Ministre britànic, el president dels Estats Units, el president de la República Francesa, etc, es reunien, amb tota la tranquil·litat i luxes, en el marc de la 'cimera del G8' en Gleneagles, en el nord del país.

El terrorisme indiscriminat és totalment reaccionari

L'actual terrorisme cec dels fonamentalistes islamistes serveix els caps de les potències imperialistes, però també als d'estats opressors de menor envergadura, com Putin (present en el G8) o Sharon, per a justificar els seus atacs contra els pobles oprimits i contra els seus propis proletariats.

Les bombes en el metro o en els autobusos ajuden els governs del G8 i als altres a legitimar el reforç dels cossos repressius que protegeixen la burgesia i que garanteixen les relacions d'exploració. Els permeten retallar les llibertats democràtiques. L'estat britànic compta amb una vertadera tradició en aquest domini: la 'public order act' de 1936 dictada suposadament contra el feixisme va servir per a reprimir a la IV Internacional i al CPGB; la 'criminal justice act' de 1988 adoptada contra el IRA va ser utilitzada contra les manifestacions obreres; la policia anavalotaments alçada a Irlanda del nord va ser utilitzada contra els miners del carbó.

El terrorisme cec impulsa els explotats dels països afectats a tancar files al voltant dels seus explotadors, del seu estat i, inclús, del seu govern. L'únic govern que ha sigut eliminat després dels atemptats va ser el govern Aznar i ho va ser a causa de la seua participació en la guerra d'Iraq. Després dels atemptats, la supèrbia i encabotament en desviar l'atenció de les masses cap a un altre costat va convertir en insostenible la situació de lleial suport del govern per la socialdemocràcia. Atemptats com els de Londres alimenten la xenofòbia i el racisme, converteixen qualsevol musulmà, àrab o pakistanès en sospitós.

El terrorisme cec a Londres va ser un atac contra la població treballadora o estudiantil d'una gran ciutat cosmopolita del món, com els de París en 1995, Nova York en 1993 i 2001 i Madrid en el 2004. Els seus covards instigadors prenen com a objectius al proletariat i la joventut, particularment vulnerables en els transports públics. Amb un raonament fanàtic i racista, aquests imbècils converteixen els pobles en responsables de les accions dels seus governs, mentres que totes aquestes ciutats han vist manifestacions massives contra les expedicions colonials i la política exterior dels seus propis estats i dels seus exèrcits imperialistes.

Els atemptats contra la població jueva a Israel, els assassinats de turistes a Indonèsia, Egipte o El Marroc, l'atac a un escola per camicaces islamistes a Rússia l'1 de setembre del 2004, les bombes contra les sinagogues de l'11 d'abril del 2002 a Tunis i el 15 de novembre a Turquia, mostren la mateixa lògica reaccionària que atia els antagonismes religiosos i ètnics.

D'altra banda, els fanàtics no dubten a degollar o fer botar pels aires a àrabs o musulmans, com donen testimoni els innumerables atemptats dels últims anys a Iraq contra civils, contra

els partits kurds, contra les esglésies cristianes, les mesquites sunís, com les massacres a Algèria de treballadors en els barris obrers i en els camps per la nebulosa del GIA durant el decenni de 1990.

Les organitzacions obreres rebutgen els joves provenint de la immigració i els llancen en braços de la reacció clerical

Els partits obrers tradicionals dels països imperialistes han rebutjat durant molt de temps als treballadors immigrants i als seus descendents. S'han adaptat a aquesta nova situació abandonant les seues vagues referències al socialisme i liquidant les conquestes obreres quan han accedit al poder. El 'Nou laborisme' de Blair és un model d'aquest tipus.

Els corrents centristes els han seguit. En Gran Bretanya, el SWP cliffista busca desesperadament, amb l'ajuda de la ISG pablista, tornar a posar en marxa l'antic reformisme, xovinista i impotent, capitulant davant de l'islamisme. En la pràctica, els pseudo-trotskistes han canalitzat el moviment contra la guerra cap a l'atzucac del pacifisme, parlotejant sobre Bush i rebutjant la lluita per a derrocar el seu propi govern. Transformen els seus militants en força de suport dels Livingstone i Galloway, eixits del Partit Laborista i encara partidaris del control de la immigració. El SWP rebutja condemnar clarament els atemptats de Londres.

Així, el govern del Partit Laborista que ocupa Iraq i liquida totes les conquestes, però també la seua ombra, el SWP, expulsen del moviment obrer als joves d'origen immigrant i llancen a una part d'ells en els braços dels "barbuts". Igual que qualsevol clero, els imants són sempre explotadors de la credulitat, però alguns d'ells arriben fins a enviar a joves a la mort. Aquests fanàtics els prometen el paradís, que ells mateixos no tenen molta pressa en fruir, per a fer-los assassinar a desenes de treballadors i joves.

Per a acabar amb l'imperialisme i la seua altra cara de la medalla, el terrorisme cec, cal obrir la perspectiva de la revolució mundial

Els revolucionaris reivindiquen, igual que els islamistes, l'eixida de les tropes d'ocupació d'Iraq. Però el terrorisme cec fixa com a objectiu als treballadors.

Aquests mètodes il·lustren que la base social i els objectius dels nacionalistes burgesos, entre els quals els islamistes, i dels internacionalistes proletaris són diferents. Els revolucionaris es dirigeixen tant als treballadors d'Iraq i Egipte com als dels Estats Units i Gran Bretanya. El proletariat dels centres imperialistes té la capacitat de paraitzar els transports de tropes i material de guerra, les telecomunicacions militars, però li és necessari desembarassar-se de les seues actuals direccions (Partit Laborista, burocràcia de les TUC, burocràcia de l'AFL-CIO i de la SEIU, etc.) que estan a favor de la seua burgesia. El proletariat d'Iraq té la capacitat de dirigir la lluita contra l'ocupació estrangera de manera més eficaç que els odiats rebutjos del Baas de Saddam Hussein, els nacionalistes burgesos del PDK i de la UPK que juguen la carta de l'imperialisme nord-americà, els islamistes xiïtes o sunís que assassinen més iraquians que mercenaris de l'exèrcit britànic o nord-americà.

El nostre programa comporta la separació de l'estat i de tota religió, l'expulsió de tots els capellans de l'escola, l'emancipació de les dones, el dret d'autodeterminació de les minories nacionals, el dret al desenvolupament sexual dels joves, la igualtat de drets per a les i els homosexuals...

La nostra teoria, el marxisme, és materialista. Es basa en la confiança en la capacitat dels treballadors assalariats per a transformar el món prenent el poder, destruint l'estat burgès, expropiant el capital i la propietat terratinent, planificant l'economia, suprimint les fronteres. Així, els productors associats dirigint l'economia crearan les condicions per a alliberar a la societat de l'alienació religiosa, que confereix als productes de la imaginació humana poders sobrenaturals, i de l'alienació capitalista, que eleva el producte del treball social com una força que sotmet els productors a la precarietat i l'explotació.

Els bolxevics criden a tots els treballadors de totes les creences, ètnies i països a unir-se contra els patrons de totes les creences, ètnies i països, per a prendre el camí de la seua emancipació col·lectiva, que serà el primer acte de l'emancipació de tota la humanitat.

1 de setembre del 2005

Col·lectiu Revolució Permanent

c_revolucionpermanente@yahoo.es

Groupe Bolchevik (França), Grup Germinal – En defensa del marxisme (Estat espanyol),
Lucha Marxista (Perú)

Edita: Grupo Germinal (en defensa del marxismo)

Para contactar con nosotros: germinal_1917@yahoo.es